

Bibliotheek voor zelfstudie

De strijd voor nationale zelfstandigheid

Groot, P. de

Voor de vrede

Voor de nationale onafhankelijkheid

Rede 22 september 1951

www.MinisterieVanPropaganda.org

BIBLIOTHEEK

VOOR ZELFSTUDIE

DE STRIJD VOOR NATIONALE ZELFSTANDIGHEID

XX

Paul de Groot

**VOOR DE VREDE
VOOR DE NATIONALE
ONAFHANKELIJKHEID**

PAUL DE GROOT

**Voor de Vrede,
voor de nationale
onafhankelijkheid**

Gedeelte uit de redevoering van de
Algemeen Secretaris van de C.P.N.,
Paul de Groot, gehouden op de ver-
gadering van het uitgebreide partij-
bestuur der C.P.N., op 22 September
1951.

Verklarende woordenlijst

Opportunisme

een politiek zonder vast beginsel, die terwille van dichtbij liggende voordelen en tijdelijke successen het grote algemene doel opoffert.

Het is niet voor de eerste maal, dat wij onze Partij tot taak stellen zich aan het hoofd van het gehele volk te plaatsen in de strijd voor de bevrijding van het Amerikaanse juk. In dit opzicht moet onze politiek consequent worden voortgezet. Het verschil tussen de vroegere en de tegenwoordige situatie is, dat de kansen op verwezenlijking van een nationaal eenheidsfront belangrijk groter zijn geworden als gevolg van het groeiende nationale verzet van de meest verschillende lagen van onze bevolking tegen de Amerikaanse dictatuur.

Die geest van verzet tegen de Amerikaanse overheersing komt voort uit de meest verschillende belangen.

Wij brandmerkten o.a. het zogenaamde vredesverdrag tussen Amerika en Japan als een dictaat, uitgaande van het nieuwe oorlogsgevaar dat dit oproept.

Wanneer de admiraal b.d. Helfrich deze week in Elsevier's Weekblad ditzelfde woord gebruikt en te kennen geeft, dat de ondertekening van dit verdrag een verraad aan ons land betekent, dan gaat hij ongetwijfeld van andere belangen uit, onder andere verband houdende met de goedkope rijwielen en

overhemden die Japan op de wereldmarkt gooit.

Wij hebben dit verschijnsel ook in de strijd tegen Hitler meegemaakt en er ons voordeel uit getrokken. Wij moeten in de strijd tegen Amerika hetzelfde op veel grotere schaal doen. De strijd voor de nationale bevrijding van de Amerikaanse overheersing is een strijd, die wij met alle Nederlanders willen en moeten voeren, in een nationaal eenheidsfront, waarbij onze vijanden de Amerikaanse imperialisten en hun Nederlandse collaborateurs zijn er wij allen de hand reiken, die samen met ons Nederland van hun heerschappij willen vrijmaken.

In dit verband hebben wij onze tactische houding ten aanzien van de verschillende bevolkingsgroepen te bepalen.

De belangrijkste is in de huidige situatie de massa van de P.v.d.A.

Door middel van het N.V.V. met zijn 400.000 leden beïnvloedt zij het talrijkste deel van de arbeidersklasse en daarnaast grote aantallen middenstanders, kleine boeren en intellectuelen.

Zoals reeds gezegd, zijn de leiders van de P.v.d.A. op dit moment begonnen met het voeren van een demagogische „oppositionele” agitatie, waarvan zij verwachten, dat hierdoor de orders van Amerika doeltreffender kunnen worden uitgevoerd dan op de huidige wijze die — naar het blad „Vrij Nederland” deze

week erkent — tot de dood in de pot heeft geleid in de P.v.d.A.

Hun voornaamste leuze is „tegen de reactie", waarmee voornamelijk de groep Lucas en Romme in de K.V.P., de anti-revolutionairen en de V.V.D. bedoeld zijn.

De leiders van de P.v.d.A. beschuldigen deze „reactie" er van, het aandeel der grote ondernemers in de bewapeningsoffers van zich af te schuiven op de ruggen van de armen.

Wij kunnen daar tegenover stellen, dat het toch Lieftinck, de P.v.d.A.-minister is, die dit alles ten uitvoer legt en dat de P.v.d.A.-fractie in de Tweede Kamer bij de belasting-debatten voor Lucas c.s. is gezwicht.

Maar er is verschil tussen de motieven van de P.v.d.A.-leiders en de opvattingen van de massa van hun aanhangers,

Deze zien — en terecht — in de genoemde groot-kapitalistische groepen hun klassevijand en het is op dit gevoel, dat de P.v.d.A.-leiders speculeren.

Hoe moet nu onze houding zijn?

Mèt de massa's der sociaal-democraten!

Wij moeten natuurlijk de P.v.d.A.-leiders ontmaskeren als de voornaamste verantwoordelijken voor alle verslechtingen en reactionaire gevaren, die immers een gevolg zijn van de Amerikaanse overheersing, die zij steunen.

Wij mogen in onze rijen het opgeven van de strijd tegen de rechtse sociaal-democratische leiders niet toestaan, dit zou tot rechts-opportunistische fouten leiden.

Maar wij mogen ook het sectarisme niet dulden, dat bestaat in het zich afgescheiden houden van de sociaal-democratische massa's en het zich bepalen tot propagandistische ontmaskering. Laat ons leren en steeds weer opnieuw leren van onze bolsjewistische kameraden in de Sowjet-Unie. Hoe zij tijdens het kapitalisme de rechtse sociaal-democraten overwonnen hebben en de eenheid van de arbeidersklasse tot stand hebben gebracht. Deze eenheid was niet het gevolg van een verzoening met de mensjewiki, van een elkaar in de armen vallen.

In zijn boekje „De linkse stroming " beschreef Lenin het resultaat van de strijd tegen de rechtse sociaal-democraten als volgt: „Het resultaat van de toepassing van de juiste tactiek was, dat het mensjewisme bij ons steeds meer in verval geraakte, dat de ongeneeslijk opportunistische leiders alleen bleven staan en dat de beste arbeiders, de beste elementen van de kleinburgerlijke democratie tot ons kwamen! "

Dat was de verwezenlijking van de eenheid van de arbeidersklasse. Lenin wees er op, dat dit een langdurig proces is, vooral in de West-Europese kapitalistische landen (dit is maar

al te juist gebleken) maar dat dit niet verwezenlijkt kan worden zonder de bereidheid tot laveren en pacteren met diezelfde sociaal-democratie, tot het sluiten van compromissen en het geven van tijdelijke parlementaire steun.

De toetssteen bij het toepassen van deze tactiek is, dat zij de strijd van de massa's vooruit brengt en niet achteruit.

In de huidige toestand moet onze Partij ten aanzien van de P.v.d.A. eveneens een zodanige tactiek toepassen, dat de strijdgeest van de massa wordt losgemaakt en deze de kans wordt gegeven in beweging te komen.

Daarom moeten wij ons aansluiten bij de leuze „tegen de reactie". Wij moeten een grootscheepse agitatie beginnen voor een gemeenschappelijke strijd van socialisten en communisten tegen deze reactie en deze strijd verbreden tot een algemene strijd tegen de reactie op het gebied van de belastingen zowel als op het gebied van fascistische pogingen tot herziening van de Grondwet.

Wij moeten deze agitatie ook uitbreiden tot de kwestie van de woningbouw. De leiders van de P.v.d.A. moeten wij bij hun woord nemen, door de eis van een gedwongen lening, opgelegd aan de bezitters van de grote vermogens en hoge inkomens, voor de bouw van deze 50.000 woningen.

Wij moeten het streven in de P.v.d.A.-kringen om tegen de huidige regering in de

oppositie te gaan, aanmoedigen en een campagne voeren voor gemeenschappelijke strijd voor een democratische volksregering met een vredelievende politiek.

Dat wil niet zeggen, dat wij onze eigen eisen en doelstellingen opbergen. Wij moeten gelijk tijdig strijden voor eenheid van actie en onze eigen eisen staande houden; voor samenwerking van socialisten en communisten optreden, en onze kritiek op de rechtse leiders voortzetten.

Wij kunnen deze actie ook bevorderen in de gemeenteraden. De motie tegen de verhoging van de kolenprijzen en andere prijsverhogingen, die met steun van de P.v.d.A. in de gemeenteraad van Beerta op ons initiatief is aangenomen, is hiervan een voorbeeld. Het mag echter niet bij de gemeenteraden blijven, doch dit samengaan moet in de massa worden overgebracht.

Een ander goed voorbeeld op dit gebied was de motie in de gemeenteraad van Haarlem, tegen gasprijsverhoging, waarbij wij de K.V.P.-fractie met ons meekregen.

Eenheid van actie

Van het allergrootste belang is de eenheid van actie in de bedrijven, waarvan de eenheid tussen E.V.C.- en N.V.V.-arbeiders de spil vormt.

Prachtige voorbeelden zijn ook de acties bij de hoogovenbouw in IJmuiden, de protest-acties in Amsterdam, Rotterdam en andere plaatsen en het brede comité van arbeiders voor woningbouw, dat in Amsterdam is tot stand gekomen.

We moeten daarbij alle hinderlijke remmen verwijderen. Er is vaak geen helder beeld van wat de eenheid van actie betekent en welke rol de E.V.C. hierbij te vervullen heeft.

Het zal daarbij nuttig zijn, de geschiedenis van de E.V.C. nog eens na te gaan.

Deze is ontstaan in de bezettingstijd toen de voor-oorlogse vakorganisaties in het „Arbeitsfront" waren, als gevolg van het heulen van vele bestuurders met de nazi's. In de eerste naoorlogse jaren groeide de E.V.C. snel, doch kon haar leden niet allen vasthouden, daar zij nog niet over ervaren kader beschikte en door de regering en de ondernemers op allerlei wijzen werd geboycot.

Toch kon de E.V.C. standhouden in de belangrijkste industriecentra van ons land en in de grote landbouw- en D.U.W.-objecten. Na de oorlog stelde de E. V.C. voor met het N.V.V. te fuseren op grondslag van de vakverenigings-democratie. Dat kwam neer op terugkeer in het N.V.V. Doch de rechtse leiders van het N.V.V. weigerden de eenheid en zij gaan daarmee door. Vele leden van het N.V.V. en zelfs bestuurders, zien thans in dat de kracht

van de georganiseerde arbeiders veel groter zou zijn geweest als deze fusie tot stand was gekomen. De rechtse N.V.V.-bestuurders pogen deze waarheid te ontzenuwen door een demagogische uitnodiging aan de E.V.C.-leden om individueel tot de N.V.V.-organisaties toe te treden.

Daarmee zou echter de arbeidersklasse en haar strijd niet gediend zijn. De C.P.N. beschouwt de vakbeweging als een zelfstandige organisatie van de arbeidersklasse naast de partij. Hoe groter massa's in eenzelfde georganiseerd verband verenigd zijn, des te meer kan zij bereiken, op voorwaarde echter, dat er in zulke vakorganisaties democratie heerst. d.w.z. dat de leden de leiders kunnen verkiezen die zijzelve wensen en zelf de gedragslijn van hun organisaties bepalen.

Zulk een democratie moet echter van de rechtse N.V.V.-leiders, die achter de schermen de instructies van de P.v.d.A., van de regering en de Amerikaanse oorlogsvoorbereiders in ontvangst nemen, afgedwongen worden in een taaie strijd, die lang en moeilijk is.

In deze strijd heeft de E.V.C. een belangrijke, eigen rol te vervullen. Zij is, naar het inzicht der communisten, een steunpunt voor de eenheid van actie in de bedrijven, die elke dag groter wordt en in stakingen en andere acties voor brood en arbeid tot stand komt. Zij is verder een georganiseerd centrum tot het

voorlichten en bezielen van de gehele massa der georganiseerde en ongeorganiseerde arbeiders en tevens tot de vorming van strijdvaardige en klassebewuste vakverenigingskaders.

Alle communisten hebben juist in de tegenwoordige situatie tot hoogste plicht hun beste krachten te wijden aan hun werk als lid of bestuurder van de vakvereniging, en mee te helpen dat de E.V.C. innerlijk versterkt wordt en haar invloed zich onder alle vakverenigingsarbeiders uitbreidt.

Partijgenoten: Het is niet noodzakelijk te zeggen, dat wij vasthouden aan onze eis tot 10% loonsverhoging, in de vakbeweging. De verslechtingen die er zijn geweest zoals huurverhoging, broodprijsverhoging en andere prijsverhogingen, hebben meer dan ooit de juistheid van deze eis van 10% loonsverhoging bevestigd.

De Middenstand en de Landbouw.

Hoewel het in verband met de tijd in deze vergadering niet mogelijk is aan de vraagstukken van de middenstand en de landbouw die aandacht te schenken, die ze verdienen. zou ik toch enkele woorden willen wijden aan dit probleem, waarop we later uitvoeriger zullen terugkomen.

Ik geloof wel, dat wij kunnen vaststellen,

dat onze voornaamste leuzen onder de middenstand moeten zijn:

belastingverlaging,

tegen investerings-,beperking,

tegen credietbeperking,

tegen overheidsbemoeiingen.

Deze laatste hebben geen ander doel, dan de kleinen te vermoorden ten bate van de grote trusts.

Wat het agrarische gebied betreft, zal het onvoorwaardelijk nodig zijn, dat onze partijgenoten vooral in de grote landbouworganisaties met kracht voor de belangen van de kleine landbouwers opkomen, ondanks de tegenstand van de grote boeren. Niet mechanisch en dwingend, maar overtuigend.

'Leger en Vloot

Inzake de defensie moeten wij opnieuw onze houding onder ogen zien en dit wel in verband met onze nationale eenheidsfront-politiek.

Zoals jullie weten, zijn er plannen om te komen tot het vormen van een Europees leger, het z.g. plan-Pleven; tot inschakeling van de Nederlandse vloot in een Pacific-vloot, op basis van het Pacific-plan in Z.O.-Azië. Tegen deze plannen bestaat weerstand in de kringen van beroepsofficieren en lagere kaders, in het bijzonder in de kringen van de marine. Deze weerstand vloeit natuurlijk niet voort uit

marxistische overwegingen, deze is echter nuttig voor onze strijd tegen het plan-Pleven en andere plannen.

Ook andere oorzaken spelen hierbij een rol zoals de kwestie van de bevordering, die in een Europees leger moeilijker zal zijn, omdat het Herrenvolk de voorkeur zal krijgen. Verder de prestigekwestie die onlangs aan het licht kwam in botsingen tussen Nederlandse en Britse officieren.

We hebben gezien, dat in Eindhoven onder het leger en de burgers de grootste verontwaardiging bestond over het optreden van de Britse Militaire Politie tegen onze militairen. En daarom, partijgenoten, is het noodzakelijk, dat wij onze houding inzake de defensie duidelijker maken voor de gehele bevolking en in termen, die wij vroeger niet gebruikten. Wij zijn geen pacifisten, geen principiële anti-militaristen, geen Buskes-mensen. Wij achten een leger en vloot noodzakelijk voor een bepaalde periode in een volksdemocratisch Nederland.

Wij zijn voor bepaalde taken van leger en vloot, nl. het leger voor bescherming van de belangen van de staat en het grondgebied en de vloot voor de bescherming van de handel ter zee.

Dit wat het principe betreft.

Onder de massa leeft de vraag: wat willen jullie dan? Jullie willen helemaal geen leger,

je wilt ons land openstellen voor eventuele vijanden.

De beroepsmilitairen zeggen: het leger van Eisenhower is nadelig voor ons, maar de communisten willen helemaal niets en dan moeten wij naar het stempellokaal.

We moeten duidelijk maken, dat dit niet onze bedoeling is. We moeten het verzet tegen het leger en de vloot van Eisenhower, tegen de samenwerking met de Duitse nazi's en Japanse fascistten, dat ook in de kringen van onze marine-officieren leeft, stimuleren.

We moeten zeggen, dat we stemmen tegen de begroting, omdat deze in dienst staat van de Amerikaanse oorlogspolitiek, maar er bij zeggen, dat wij geen nihilisten zijn maar voorstanders van een leger en vloot in dienst van het volk, zoals dit is vastgelegd in de Grondwet. We zijn voor democratie in het leger, voor betere promotie, opleidingskansen en bezoldiging voor de lagere rangen, voor een sterke vermindering van de militaire uitgaven, door leger en vloot in dienst te stellen van een vredelievende politiek.

Partijgenoten, ik wil samenvatten. De tegenwoordige binnenlandse toestand biedt zoals we gezien hebben grote mogelijkheden voor onze Partij tot vereniging van de massa's en uitbreiding van de invloed van onze Partij.

De taken die daaruit voor onze Partij voortvloeien zijn:

Het met grote kracht voortzetten van de strijd voor de vrede en de verzameling van handtekeningen voor het Pact van de Grote Vijf, het bevorderen van de verbreding en organisatorische uitbreiding van de vredesbeweging en de stichting van vredescomité's.

Het in beweging brengen van de massa's van de P.v.d.A. en het N.V.V. voor een vredespolitiek, tegen de huidige regeringspolitiek en voor een vredelievende volksregering. In verband daarmee versterking en verbetering van het werk in de bedrijven en in de vakbeweging.

Als leuzen voor deze acties stel ik voor:

Nationaal eenheidsfront.

Voor een vrij en vredelievend Nederland.

Eenheid van actie van socialisten en communisten, tegen de reactie.

Eenheid van actie van E.V.C.-ers en N.V.V.-ers, van georganiseerden en ongeorganiseerden.

Voor 10% loonsverhoging.

Voor een gedwongen lening van de grote inkomens voor de woningbouw.

Dit zijn de voorgestelde leuzen voor de komende activiteit van onze Partij, waarbij wij tevens onze directe taken vervullen moeten zoals het werven van 5000 nieuwe abonneés

voor De Waarheid, het bijeenbrengen van f 50.000.— obligaties en f 150.000.— voor het verkiezingsfonds en in het algemeen, uitgaande van deze analyse van de binnenlandse toestand, is het noodzakelijk, dat we er met de grootste krachtsinspanning voor zorgen, dat de Partij in de komende tijd deze taken kan, vervullen.

De samenstelling van de cursus

„De strijd voor Nationale Zelfstandigheid”

1. Inleiding tot de studie van het nationale vraagstuk. Uitgave afd. propaganda bij het P.B. der C.P.N.
2. Over de onafhankelijkheid van Finland door J. W. Stalin. (Uit Verzamelde Werken — Duitse uitgave, deel 4)
3. Rede op het 19e Congres der CPSU (b) door L. P. Beria.
4. Beginselprogram der CPN, Hoofdstuk De Communisten en de nationale zelfstandigheid.
5. Congresrede 1938 door Paul de Groot.
6. „Voor de vrede, voor de nationale onafhankelijkheid” door P. de Groot, rede P.B. zitting Sept. '51.
7. Gedeelte uit de Congresrede 1952 door Paul de Groot.
8. Over de leuze van de Verenigde Staten van Europa door Lenin. (Uit Verzamelde Werken, deel 5)
9. „De vrede breekt door” door Paul de Groot, plus verklaring der Tweede Kamerfractie C.P.N., inzake de Europese Defensie Gemeenschap.
10. Rede op het 19e Congres der CPSU (b) door J. W. Stalin.

Verder wordt de deelnemers geadviseerd om bij dit studieplan de roman te lezen van André Stil „De eerste stoot”, uitgave Pegasus 1953.

Er wordt speciaal op gewezen dat de nummers 2, 8 en 10, evenals 7 en 9 bij elkaar in één omslag verwerkt zijn.

UITGEVERIJ „PEGASUS” AMSTERDAM

15 CENT